

Prelāta vēstule (septembris 2012)

„Nav mīlestības bez ciešanām – bez ciešanām, ko sagādā atteikšanās no sevis paša.” Šos Benedikta XVI vārdus komentē Opus Dei Prelāts savā septembra mēneša vēstulē, kurā viņš apcer Kristus Krustu.

12.11.2012

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Tāpat kā iepriekšējos gados es vēlējos vasaras brīvdienu laiku izmantot, lai

pabūtu kopā ar manām meitām un maniem dēliem dažādās vietās, jo man tas daudz palīdz – redzēt jūs, būt pie jums, sajust vienmēr aktuālo apustuliskās kalpošanas izplatīšanās neatliekamību. Taču tas nebija iespējams. *Omnia in bonum!*, jo no Pamplonas mēs pasauli „apceļojām” intensīvāk.

Jūlija sākumā, pirms ierašanās Pamplonā, es uzkavējos Barselonā un Geronā: tur mums bija pasākums, kurā piedalījās daudz cilvēku, un es pasvētīju svētā Hosemarijas statuju, kas uzstādīta vietā, kurā tiek veikts apjomīgs apustuliskais darbs ar jauniem cilvēkiem. Pēc tam, kā es jums jau tiku vēstījis, es devos uz Portugāli, lai lūgtos Fatimas Dievmātes priekšā un tiktos ar jūsu māsu un brāļu grupu. Bet 23. augustā es biju Lurdā, kur pagodināju mūsu Karalieni kopā ar visu Darbu un lūdzu viņas aizbildniecību, un es pateicos viņai arī jūsu visu vārdā.

Bez tam es biju devies neilgā braucienā uz Nīderlandi. Man ne tikai bija liels prieks redzēties ar Prelatūras ticīgajiem, man turklāt no jauna uzpeldēja atmiņā daļa no Darba *priekšvēstures* šajā valstī, kad es pavadīju mūsu Tēvu un mīļoto donu Alvaro. Cik daudz, braucot pa šīs zemes lielceļiem un cauri pilsētām, viņi lūdzās, domājot par vīriešiem un sievietēm, kas atnāks uz Opus Dei, ar cerību, kuras piepildīšanos mēs tagad redzam. Dzīvosim svēto sadraudzībā no dienas dienā!

Rīt, 2. septembrī, es iesvētīšu par priesteriem trīs jūsu brāļus asociētus, kuri par diakoniem kļuva pirms sešiem mēnešiem. Arī šajā sakarā man nāk prātā svētais Hosemarija, kurš tika sapņojis par šo soli – par momentu, kad kādi priesteri nāks no šo viņa dēlu vidus. Lūdzieties par viņiem un par to, lai daudzās aktivitātes, kas šajā laikā ir veiktas

visā pasaulē, nestu garīgos augļus.
Lūdzieties arī par dienvidu puslodes
reģioniem, kas ar savu ikdienas dzīvi
mūs visus atbalsta.

Mēneša vidū, 14. septembrī, mēs
atkal pateiksimies mūsu Mātei
Baznīcai par Svētā Krusta
Paaugstināšanas svētkiem. Mūsu
Tēvs tiem gatavojās un tos svinēja ar
īpašu prieku, būdams pilnīgi
pārliecināts, ka Krusts ir godības
tronis, no kura Kristus visus velk pie
sevis [1]. Jūs nevariet iztēloties, ar
kādu neslēptu prieku viņš deva
rīkojumu Opus Dei centrālajā mītnē
veidot sienas gleznojumu, kurā
attēlota aina, kas tiek svinēta
liturģijā: Svētā Krusta atpakaļ
atgriešana Jeruzalemē pēc tam, kad
tas tika izglābts no neticīgo rokām.

Kā šīs dziļi iesakņojušās godbijības
zīmi viņš vienmēr nēsāja sev klāt
lignum crucis relikviju un vēlējās, lai
to nēsātu arī viņa pēcteči – vispirms

neaizmirstamais dons Alvaro un pēc tam es. Mūs visus dziļi aizkustināja, ar kādu dievbijību viņš katru dienu skūpstīja svēto relikviju pirms naktsmiera, pirms jaunas dienas uzsākšanas un citos brīžos.

Nākošajā dienā pēc šiem svētkiem, 15. septembrī, mēs atcerēsimies Jaunavas Marijas klātbūtni Krusta pakājē, kur viņa cieta līdz ar Kristu un kopā ar Viņu piedalījās Atpestīšanas darbā. Tur tika pasludināta viņas jaunā mātišķība, kad viņa izdzirdēja Kunga vārdus: *Sieviete, lūk, tavs dēls!* [2] Toreiz viņa pieņēma mūs nedalīti un ar maigumu kā savus īstos bērnus. Abas šīs svētku dienas kristiešiem ir kā spēcīgs aicinājums, kā pavēlošs sauciens ar mīlestību apskaut mazus vai lielus krustus, kas parādās mūsu dzīvēs, bez īgnuma, bez žēlošanās, jo tie visi mūs saista ciešāk pie Kristus un ir ļoti īpaša Dieva svētība. Neaizmirsīsim, starp citu, to svētā

Hosemarijas komentāru, kurā viņš runā par to, ka daudz ļaužu ir pasākuši saukt par krustu jebkuras nepatikšanas, ar ko dzīvē sastopas, līdz pat tam, ka beigās sāk aizvākt krusta attēlus no savām mājām, bet vispirms jau no savas izturēšanās. Viņi neatzīst, ka Svētais Krusts visās tā izpausmēs dāvā brīvību un spēku, lai cīnītos par jauno evaņģelizāciju, kas sākas ar katra personīgo atgriešanos.

Pirms dažiem gadiem Svētais Tēvs sprediķī teica, ka **nav mīlestības bez ciešanām – bez ciešanām, ko sagādā atteikšanās no sevis paša, sava „es” pārveidošana un attīrīšana patiesas brīvības dēļ.** Kur nav nekā, kā dēļ būtu vērts ciest, tur arī pati dzīve zaudē savu vērtību. Euharistija – mūsu kristīgās esības centrs – pamatojas uz Jēzus Kristus upuri par mums, tā ir dzimusi no ciešanām mīlestības dēļ un savu kulmināciju

**sasniedza uz Krusta. Mēs dzīvojam
no šīs sevi atdodošās mīlestības. Šī
mīlestība mums dod drosmi un
spēku, lai šajā pasaulē ciestu ar
Kristu un Viņa dēļ, zinot, ka tieši tā
mūsu dzīve var kļūt liela,
nobriedusi un patiesa. [3]**

Palīdzēsim visiem cilvēkiem, ar
kuriem mēs satiekamies vai kurus
nejauši sastopam, novērtēt ciešanu
vērtību, tādu ciešanu, kas tiek
uzņemtas šādā veidā, pilnā mierā un
arī ar prieku. Mūsu Dibinātājs reiz to
pasvītvoja, uzdodams jautājumu, kas
viņam sagādāja sāpes: „***Kurš šodien
iziet pretī Svētajam Krustam?
Tikai daži. Jūs redziet, kāda ir
pasaules reakcija Krusta priekšā,
ieskaitot daudzus cilvēkus, kuri
sevi sauc par katoļiem. Viņiem
Kristus Krusts ir apgrēcība vai
neprātība, kā to rakstīja apustulis
Pāvils: Iudaeis quidem scándalum,
géntibus autem stultítiam(1 Kor 1,
23). Ak, Kungs! Pēc tik daudziem***

gadsimtiem šī nenormālā situācija joprojām turpinās, pat tādu ļaužu vidū, kas saka, ka Tevi mīl un Tev seko.”[4] Mūsdienu pasaulē mēs patiešām novērojam to, par ko apustulis Pāvils rakstīja korintiešiem: *Jūdi prasa zīmes un grieķi meklē gudrību. Bet mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas jūdiem ir apgrēcība, bet grieķiem neprātība. Turpretī aicinātajiem, jūdiem kā arī grieķiem, Kristus ir Dieva spēks un Dieva gudrība.* [5]

„Mani bērni”, turpina mūsu Tēvs, „jūs redziet, ka es nepārspīlēju. Vēl joprojām Krusts simbolizē nāvi, tā vietā, lai būtu par dzīvības zīmi. Arvien vēl ļaudis no Krusta bēg it kā tas būtu ešafots, kaut gan tas ir godības tronis. Joprojām kristieši noraida Krustu, identificējot to ar sāpēm, tā vietā, lai identificētu to ar mīlestību.”[6] Vai mēs, tu un es, ikviens no mums, vai mēs patiešām mīlam Svēto Krustu? Vai esam

pārliecināti, ka vienība ar krustā
sisto Kristu ir pārdabiska spēka un
patiesa prieka avots? Vai mēs ik
dienu vingrināmies ar uzticību
uzņemt visu nepatīkamo: slimības,
šķēršļus mūsu plāniem, nepatikšanas
dienas gaitā? Ja raugāmies ar
pārdabisku skatījumu, mēs katru
dienu varam atklāt ne mazums
iespēju, lai savienotos ar Jēzu un ar
Jaunavu Mariju, ar mīlestību
pieņemot nelielās, bet dažkārt arī ne
tik mazās, grūtības un uzupurējot tās
Svētajā Misē. Cik lielu bagātību mēs
varam sakrāt Debesīm no šiem
mazajiem sīkumiem!

To svētais Hosemarija mācīja
pastāvīgi. ***„Es jūs aicinu dienas
gaitā ar jūsu mortifikāciju, ar
mīlestības un uzupurēšanās
aktiem Kungam uzlasīt zelta
miligramus, briljantu, rubīnu un
smaragdu puteklīšus. Jūs tos
atradīsiet jūsu ceļā, mazajās
lietās. Uzlasiet tos, lai radītu***

krājumu Debesīs, jo no zelta miligramiem ar laiku veidosies grami un kilogrami, un no šo dārgakmeņu fragmentiem izdosies radīt neparastus dimantus, lielus rubīnus un mirdzošus smaragdus.”[7]

Šo recepti iespējams viegli piemērot praksē, taču tam par priekšnoteikumu vajadzīga vēlēšanās pavadīt Kristu uz Kalvariju. Mūsu Dibinātājs resumēja, ka „***attiecībā uz Krustu iespējamās trīs veidu izturēšanās. Pirmā - bēgt no šīs dāvanas, ko dara gandrīz visi šajā pasaulē. Otra - to neapdomīgi meklēt, tiekties pēc lieliem pārbaudījumiem, pakļaut sevi ārkārtīgiem gandarīšanas vingrinājumiem – ja šie pamudinājumi nenāk no Dieva, arī tas man nešķiet piemēroti, jo tas var būt apslēptas lepnības auglis. Trešā attieksme ir – uzņemt to ar prieku, ja Dievs to sūta. Es***

***domāju, ka šis ir pareizākais
veids, kā izturēties Krusta
priekšā.”[8]***

Palūkosimies uz Vissvētāko Jaunavu Mariju. Fakts, ka viņa drosmīgi palika stāvam zem Krusta, tuvu līdzās savam Dēlam, neapšaubāmi bija īpaša Dieva žēlastība; taču tā bija žēlastība, uz kuru viņa atbildēja, pateicoties tam, ka sagatavošanās tam bija ilgusi gadiem (kopš Pasludināšanas brīža un pat vēl agrāk), atverot pilnībā savu sirdi un savu dvēseli Dieva nodomiem.

„Marijas ceļa posmi no Nācaretes mājas līdz Jeruzalemei, kas veda caur Krustu, kur viņas Dēls uztic viņai apustuli Jāni, iezīmējās ar spēju uzturēt pastāvīgu iekšējas sakopotības gaisotni, lai savas sirds klusumā Dieva priekšā apcerētu katru notikumu (sal. Lk 2, 19-51); un arī lai meditējot Dieva priekšā saprastu Dieva gribu un spētu to iekšēji pieņemt.”[9]

Manas meitas un mani dēli, šī ir tā lielā mācību stunda, ko Baznīca mums sniedz šo mariānisko svētku sakarā. Visu mūsu Karalienes šīszemes dzīvi piepildīja kvēla vēlēšanās izpildīt Dieva gribu, pat tad, ja dievišķā providence iezīmējās ar sāpīgām aprisēm. Un visu viņa izpildīja bez sūdzēšanās, ar cilvēcisku un pārdabisku eleganci, bez uzmanības piesaistīšanas. Svētais Hosemarija bieži atgādināja: „***Viņa māca mūs upurēties klusībā.***”[10] Ar savu piemēru viņa mūs iedrošina ar mīlestību pieņemt mūsu dzīves grūtības – tiklab mazās, kuru parasti ir vairāk, kā arī lielās.

Centīsimies atdarināt šo Dievmātes izturēšanos. Viņa ir paraugs dvēselēm, kas pasaules vidū vēlas būt kontemplatīvas. Apcerēsīm mūsu personīgajā lūgšanā mūsu dienas notikumus – gan priecīgos, gan bēdīgos, lai saskatītu tajos visos Dieva, mūsu Tēva, mīlošo gribu un

klusējot to pieņemt. Tā mēs
iepriecināsim Jēzus Kristus Sirdi,
Viņš mūs svētīs un darīs auglīgas
mūsu pūles tuvināt Viņam daudz
dvēseļu. Mīlēsīm mortifikāciju un
gandarīšanu ar dabiskumu, bez
pārspīlējumiem, tā, kā mēs to
redzam Marijas dzīvē. **„Šī pasaule
apbrīno tikai izrādītu varonību,
taču patiesu paš aizliedzību, kas ir
neredzama un šķietami
nenozīmīga, tā nesaredz.”**[11]

Uzlūkojot krustu, kas svētās Mises
laikā atrodas uz altāra, skūpstot
nelielo krucifiksu, ko es iesaku jums
vienmēr nēsāt sev līdzī (kā rakstīja
mūsu Tēvs), skūpstot vai pagodinot
koka krustus kapelās, apdomājiet šo
žestu dziļo nozīmi. Tie mums liecina
par to, teica Pāvests, ka „**Dievs mūs
ir atpestījis nevis ar zobenu, bet
gan ar Krustu. Mirstot Jēzus izpleta
rokas. Tā pirmām kārtām ir
ciešanu poza, kurā Viņš ļauj sevi
pienaglot pie Krusta, lai par mums**

atdotu savu dzīvību. Taču tajā pašā laikā izplestas rokas ir arī lūdzēja poza, ko ieņem priesteris lūgšanas laikā. Jēzus savas ciešanas, savas sāpes un savu nāvi pārvērtā lūgšanā, mīlestības aktā uz Dievu un uz cilvēkiem. Tāpēc krustā sistā Kristus izplestās rokas ir arī apskaušanas žests, ar ko Viņš mūs velk pie sevis un ar mīlestību vēlas mūs ieskaud savās rokās. Tādējādi Viņš ir dzīvā Dieva attēls, ir pats Dievs, Viņam mēs varam uzticēt sevi.”[12]

Kad es atkal lasīju šos Benedikta XVI vārdus, man atmiņā ļoti skaidri atausa kāds svētajam Hosemarijai raksturīgs skats. Kad viņš runāja par Kristu pie Krusta, pie kura – kā viņš mēdza izteikties - Viņu vairāk nekā naglas saistīja Viņa mīlestība uz mums, nereti viņš izpleta savas rokas, pavisam dabiski, un pavērsa savas plaukstas uz priekšu žestā, ko vairums cilvēku, iespējams, pat

nepamanīja. Es esmu pārliccināts, kā jau dažkārt esmu minējis, ka šis žests parāda viņa dedzīgo vēlēšanos būt cieši vienotam ar Kungu, kas pienaglots pie Krusta koka, cenšoties identificēties ar Viņu, lai pieņemtu visus cilvēkus.

Pāvests norāda, ka „**Marija ar atturību sekoja visam sava Dēla ceļam Viņa publiskās dzīves laikā līdz pat Krusta pakājei un arī tagad klusā lūgšanā tāpat turpina sekot Baznīcas ceļam.**”[13] Šajā sarežģītajā laikā vērsīsimies ar vēl lielāku neatlaidību pēc Dievmātes aizbildniecības, lai viņa darītu mūs stiprākus to sāpju priekšā, kuras uzņemamies vai meklējam. Uzticēsim viņas mātišķajai starpniecībai -viņa ir *Mater Ecclesiae*, Baznīcas Māte – Ticības gadu, kas sāksies pēc dažām nedēļām – 11. oktobrī, Vatikāna II Koncila sākuma piecdesmitajā gadadienā. Atsauksimies Svētā Tēva ierosmei,

centīsimies ik mirkli izturēties kā īsti kristieši un skaidri apliecināsim mūsu katolisko ticību gan vārdos, gan darbos. Pilsoniskajai sabiedrībai un videi, kurā mēs atrodamies, ir vajadzīgs garīgās dzīves, transcendentālās dzīves papildinājums, kas var nākt tikai un vienīgi no Kristus Krusta. Un centīsimies ar mieru un izturību, bez jebkādas mazohisma pieskaņas, iemācīties Kunga mācību, ko Viņš izteica pirms došanās uz Kalvariju: *Es ilgoties ilgojos ēst šo Lieldienu jēru kopā ar jums...*[14].

Turpiniet lūgties par maniem nodomiem, *esot pilnīgi vienībā* [15], vienoti lūgšanā, upurī, tieksmē kalpot Baznīcai, Pāvestam un visiem cilvēkiem. Lai to sasniegtu lūgsim dona Alvaro palīdzību, kurš mūsu Tēvu nomainīja tieši šajos Marijas – Sāpju Mātes svētkos. Es domāju, ka miers, kas vienmēr bija raksturīgs svētā Hosemarijas pirmajam

pēctecim, vēl pastiprinājās, tā, ka
cilvēki, kas tikās ar viņu, izjuta
spēcīgu Dieva, mūsu Kunga
pievilkšanas spēku.

Pavadīsim Pāvestu viņa pastorālajā
vizītē uz Libānu no 14. līdz 16.
septembrim, kur viņš parakstīs un
nodos pēc-sinodālo vēstuli par
Tuvajiem Austrumiem, kas ir
speciālas pirms diviem gadiem Romā
notikušās bīskapu sinodes darba
auglis. Lūgsimies par šīm zemēm,
kuras mūsu Kungs ir svētījis ar savu
klātbūtni, un lūgsim Jaunavu Mariju
– *Regina Pacis* – Miera Karalieni, lai
miera dāvanu saņemtu gan šī
reģiona tautas, gan visa cilvēce.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Torreciudad, 2012. gada 1.
septembrī.

[1] Sal. *Jņ* 12, 32.

[2] *Jņ* 19, 26.

[3] Benedikts XVI, Svētā Pāvila gada atklāšanas sprediķis, 28.06.2008.

[4] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 03.05.1964.

[5] 1 *Kor* 1, 22-24.

[6] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 03.05.1964.

[7] Sv. Hosemarija, no 1968. gada.

[8] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 03.05.1964.

[9] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 14.03.2012.

[10] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 509.

[11] *Turpat*, Nr. 185.

[12] Benedikts XVI, Sprediķis
Mariacellā, 08.09.2007.

[13] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
14.03.2012.

[14] *Lk* 22, 15.

[15] *Jņ* 17, 23.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
septembris-2012/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-septembris-2012/) (21.02.2026)